

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

Per odium vindictæ destinat eisdem mala & pænas juxta criminum
ipsorum exigentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Apoc. 3. 10. beat numerum ac noticiam actuum illorum: *Scio opera tua:*

Quid istæ contradictiones innuunt? eos videt, eos non videt; illos relinquit, & non relinquit; cognoscit, & non cognoscit? hunc difficultatis nodum facile resolvit Magnus Gregorius, *scit illos in examine, nescit in amore*, distinguit S. D. respicit illos non oculo amoris sed terroris & vindictæ, prout per alium Prophetam iteratis comminationibus idem confirmat: *Ponam oculos meos super eos in malum, & non in bonum*, est inter illos, non ut ipsis protectionem impendat, sed pœnam, supplicia infligat, semper hîc interest.

Amos 9. 5.

Oblivioni licet tradatis, quantumvis omnia in præfenti discursu recensita, dummodò ultima ista cogitatio mentibus vestris maneat altè repôsta, hæc enim sola sufficiet, eò vos permovere, ut asserere debeatis omnino deplorandam esse miseram peccatorum sortem. Quæ infania, cubitum ex. gr. concedere hac nocte, & clausis oculis strato indormire cum certa persuasione, quòd capiti immincat Deus illâ vigilante virgâ armatus, quam Jeremias olim prævidit: *Virgam vigilantem ego video*; qui nos ardente furoris igne respiciat vultu, qui que consideret tempus, locum ferendi & interimendi suum adversarium: quòd brachium Domini pro tutamine nostro protensum priùs, modò extensum sit ad nos delendos: quòd pectus illud, ubi non nisi cogitationes pacis & patris fovebantur antehac, meditetur cogitationes afflictionis imposterum, & rigores omnes judicis ad iram provocati?

Jerem. I. 11.

O Veritas! quæ jure tremorem cunctis artibus nostris præ horrore incutiat, scire nim., quòd Deus noster, alioquin summus Protector & Benefactor in tineam nos

CORRO-

corrodentem quodammodo evadat: *Ego quasi tinea,* Osee 5. 12.
Ephraim, & quasi putredo domui Jacob.

Popule Christiane, has veritates universas credimus meritò, siquidem sunt infallibilia Spiritus sancti oracula; qua ratione possumus autem nos tam prolixo temporis spatio quietè huic peccati lethargo immorari? nònne cum Davide excandescere nobis liceat: *Zelavi super iniquos,* Psal. 72. 3.
pacem peccatorum videns? S. Gregor. Nazianzenus hunc locum exponens, *non peccata,* inquit, *sed pacem peccatorum zelat,* cui ipsi profundissimè immergi, soporem tam securè captant, quasi Deus, quem offenderunt, esset Deus excæcatus, & idolum aliquod absque sensu, sine motu.

Si quis è Regni proceribus, vel principalis minister. Statùs Aulici in nos irritatus fuisset, jamque in nostrum jurâisset interitum, quæ mentem anxietas occuparet! Deus est irarum & furorum plenus. *Vidit Dominus, & ad iracundiam concitatus est.* Vidit, indicat Propheta, non item, quid viderit; quod equidem nescio, si tamen ejus scientiam haberem, vos non parum affligeret. Vidit istud adulterium, istum incestum, istud furtum; & Sanctus Sanctorum irritatum se sensit, juramento se solenni obstrinxit, quòd peccatum illud impunè dimittere nolit, se de suis inimicis vindicare velit: *Vivo ego in æternum, si acvero ut* Ibid. 7. 40. 41.
*fulgur gladium meum, & arripuerit judicium manus mea, red-
dam ultionem hostibus meis.*

Qualis consternatio, qualis terror in urbe obsessa, quando munimenta tormentis solo æquata, muri prostrati, vel in scalis jam observantur hostes! Peccator, fides utique te docet, quòd Dei offensi immensitas te ambiat, circumsideat ex omni parte; Deus est supra capitis tui verticem, Deus est sub pedum tuorum plantis, Deus est à

Job 9. 4.

dextris æquè, ac à sinistris tuis, & tu eum necdum adversaris. *Quis restitit ei, & pacem habuit?* inquit Job perpende paululùm, quis tu, quis Deus sit; quale consilium, quod opponas consilio Dei? quónam brachio brachium Domini eludes, quo scuto te munies, ut Dei dexterrimi certissimos ictus securus evadas, & effugias.

Finiamus, en in fine pro juvenanda memoria vestra, brevem habiti sermonis mei epitomen:

Vocavit aliquando Deus Isaiam Prophetam & in ejusdem persona omnes Prædicatores, cui cap. 3. in mandatis dedit: volo, ut itineri protinuste accingas, obiturus legationem. Ecce, Domine, promptus adsum, mitte me. Majestatis meæ nomine vadè ad homines reprobos, & justos, neutiquam attendas ipsorum dignitatem aut qualitatem, sed audacter impio denuntia; *Vae impio in malum,* maledictio erit portio tua, omne malum in te irruat, teque obruat.

Deinde ex me salutem dicas amicissimam justo, eiq; insinua causam ipsius optimè constitutam; *Dicite justo, quoniam bene.* Sed, Domine mi, pro dignitate & amplitudine materiæ hæc oratio nimium angustis verborum limitibus est circumscripta: num Majestati tuæ non placeat, prolixiori discursu me, necque ipsos instruere, quò clariùs elucescat Divinæ Eloquentiæ energia? non, nec syllabam addas, velim, quod reliquum ipse cordis fundo imprimam.

At, Maxime Deus, voluntatis tuæ est, ut me conferam ad perquirendos bonos omnes æquè, ac omnes malos? Omnino, ne unico quidem excepto, neminem prætercas.

Quo-

Quomodo verò penetrabimus adeò superbæ magnificentiæ palatia, num licebit nobis, pedem figere in aulis, in cœnaculis peristromatis tam pretiosè instratis, raris picturarum miraculis exornatis, ubi non alia præter auri & amœniorum colorum fulgura, omnia loca illustrant, & his luxu divitiarum ebris, qui honoribus alios supereminent, omni voluptatum genere diffluunt, horum alicui vis, vaticinemur, malum in limine adesse? Cur nos talem proclamemus pessimæ sortis hominem, quem infinita adulatorum turba, fortunatissimum, ipsius fortunæ pullam, acceptissimum deprædicat? Risui & lusui exponemur, undique. His non attentis, perge, inquam, mi Propheeta, is ipse est, ad quem in specie te ablego. Vis insuper, summe Deus, ut huic iusto, isti fideli servo dicamus, cui modico abhinc temporis intervallo vicini in iustitia meliorem hæreditatis partem abstraxit, *quoniam bene se cum eodem res habet?* Num subeamus etiam viduæ illius humile tugurium, quam inveniemus funebri involutam velo, lachrymarum suarum fluentis quasi innatantem, undecunque orphanorum, pupillorum turba stipatam? Nè dubites, Isaia, mox tibi commissa exequaris. Quocunque in loco seu statu deprehenderis iustum & iniustum præscriptam ipsis dictabis lectionem. Sit impius licet evectus ad supremum favoris & gratiæ Regali fastigium, velut alter Aman, quamvis in palatio mensæ suæ affideat divitis Epulonis adinstar, liberè pronuntia: *Vae impio in malum.* Quòd si inveneris innocentem in obscuro carceris hypogæo devinctum jacere, uti Josephum, in leonum fossa sepultrum ut Danielem, in ventre Ceti hærentem ut Jonam, aut in fimeto cum Jobo luctantem, adhuc *Dicite iusto, quoniam bene.*

Hæc Dei verba innituntur fundamento veritatum, quas vobis annuntiavi. Non potest esse nisi summè malus, qui est causa omnis mali, qualis est ira ac odium Dei: econtrà nequit esse nisi bonus, quacunque demum paupertate vel ægritudine prægravetur, qui possidet supremum bonum, quod Deus est, & partem habet in Divinæ gratiæ ac amicitæ possessione.

Si ergo malum pertimescitis, bonum verò diligitis, fugite malum, quarite bonum, ut oportet. Persequimini malum in pestifera sui radice, quæ est peccatum; prosequimini bonum, quod consistit in amore & gratia Dei, quam consequetur tamen gloria sempiterna
Amen.

